

Донехра имаше почивка, затова вдигна мостика дистанционно с джобния си телефон и се присъедини към нашата група за разходка. Децата много му се радваха и той започна да се надбягва с тях, да ги носи на раменете си и да ги върти като въртележка, като ги хващаше за ръцете. Накрая децата се поизмориха и можехме да поразговаряме с Донехра.

Той ни попита:

- С какво се занимавате във вашия свят?

- Преводачи сме – отговорих му аз.

- Ясно – кимна той. - И тук има много езици, но разбрах, че на Земята във вашето измерение са много повече.

- Да, много са – потвърдих аз, - но има няколко големи езика, а един е най-използван за международни връзки.

- Вашият ли? - попита Донехра.

- Не – засмях се аз. - Нашият е малък, тоест, говори се от малко хора.

- Да, вярно – каза Донехра – научих за това преди известно време. Дотогава смятах, че български се говори на цялата Земя във вашето измерение. Или че поне е най-разпространеният език.

- А, и у нас има хора, които смятат така – засмях се аз. - Изобщо не искат да учат други езици. И това е добре, защото има работа за преводачите.

- И много работа ли имате? - поинтересува се Донехра.

- Понякога има толкова – обясних аз, - че си лягаме рано сутрин, за да успеем да я свършим. Понякога обаче дни наред се чудим с какво да се захванем и четем разни

неща в мрежата. Обикновено средно положение няма.

- А достатъчно ли изкарвате? - попита Донехра.

- Зависи от гледната точка – отвърнах аз. - Ако имаш пред вид, дали имаме достатъчно, за да се изхранваме и да си покриваме обичайните нужди, да. Но ако питаш, дали имаме печалба от тази работа, не.

- Тогава къде живеете? - учуди се Донехра.

- В собствено жилище – обясних аз. - Изплащахме го много години. Имахме късмет, че в един по-продължителен период имах много работа и успях да изплатя жилището. След това такива периоди не е имало.

- Това ми напомня на моята история – каза Донехра. - И аз имам различни периоди. Сега ми върви, но знам ли какво може да се случи. Постоянно Съветът измисля някакви ограничения.

- И при нас е така – кимнах аз. - Нашата работа например, е такава, че се върши у дома. Повечето преводи са по поръчка на частни клиенти и не представляват интерес за държавата. Обаче една малка част от преводите трябва да се заверява от различни учреждения. Организацията на тази дейност е възложена на министерството на външните работи, тоест на това министерство, което отговаря за междудържавните отношения.

- Нещо като нашата Комисия за междутериториални отношения – каза Донехра.

- Може би – предположих аз. - Та, за тази цел това министерство сключва договори с преводачески фирми. С течение на времето, някои преводачески фирми започнаха да се хвалят, че имат сключен такъв договор и дори вместо договор започнаха да го наричат лиценз. Наложих се погрешното мнение, че не можеш да имаш преводаческа

фирма без такъв „лиценз“. По този начин самочувствието на чиновниците в това министерство се повиши и те решиха да променят условията за сключване на договора така, че малките фирми да не могат да изпълнят тези условия.

- Вашата фирма сигурно не е могла? - погледна ме съчувствено Донехра.

- Не – потвърдих аз, - но нещата не се промениха, защото аз никога не съм разчитал на приходи от превод на документи, които след това да се заверяват в това министерство. Много наши колеги обаче останаха без работа, други се принудиха да си намалят цените и да работят почти без пари, а в същото време в дейността с тези преводи настъпи хаос.

- И какво беше обяснението на министерството да наложи тези изисквания? - попита Донехра.

- Повишаване на качеството на преводите – обясних аз.

- Как може да се повиши качеството на един превод? - учуди се Донехра. - Например тук, ако някой преводач прави некачествени преводи, просто остава без работа. Ако не е добър специалист и не си върши съвестно работата, как ще повиши качеството на преводите си?

- Да – кимнах аз. - При нас основната причина за вземане на това решение от министерството, според мен, са нечии интереси. Някой влиятелен е поискал да подсигури по-големи печалби за фирми на свои близки или познати и приятели, като е измислил изисквания, които да гарантират купуване на уреди или услуги, каквито предлагат тези фирми. След това, когато влиятелният види, че приходите на тези фирми са се увеличили, те ще му отстъпят част от печалбата си в знак на благодарност.

- Така например прави Додранс, мъжът на госпожа Хронхра – обясни Донехра. - На своята планета във вашето измерение той е уредил фирмата на баща му да е изключителен доставчик на една напитка, към която са се пристрастили влечугите. На Земята във вашето измерение има подобни напитки, от тях хората изпадат в безпомощно състояние. Чудя се, как може да се произвеждат и продават такива убийствени напитки. Боя се някой ден да не се появят и тук, ако Додранс се полакоми и убеди Хронхра баща му да внесе от тях в нашия свят.

- Сигурно става дума за алкохол? - предположих аз.

- Мисля, че така му казвате – кимна Донехра.

- Ако е алкохол – казах аз, - надявам се Хронхра да не допусне продажбата му тук.

- И аз – поклати глава Донехра. - Обаче преди известно време на гости на Хронхра беше свекър ѝ, бащата на Додранс. Ако е дошъл да проучи възможностите да открие пазар за своята напитка, сигурно е видял, че нашите градове са огромни и крият неизчерпаем потенциал.

- Госпожа Хронхра наистина ли е от Варна? - попитах аз.

- Да – кимна Донехра. - Защо?

- Защото в нашия свят алкохолът е сериозен проблем – отговорих аз. - Вярно, че от алкохолизъм страда малък процент от населението, но една голяма част пие алкохол по различни случаи – празненства, за разпускане, за утеха, с приятели. Често след такива празненства стават инциденти, предизвикани от хора, които са употребили алкохол.

- Така и предположих – загрижено каза Донехра. - Може би ще трябва да проуча по-подробно този въпрос. За съжаление, нямам достъп до вашата мрежа.

- Мисля, че този проблем може да се уреди – казах аз. - Какви са ти отношенията с Дахра?

- С Дахра?! - подскочи Донехра. - Невъзможни. Нямам намерение изобщо да се доближавам до нея.

- Защо? - попитах аз. - Толкова ли е страшна?

- Не става дума за нея – отговори Донехра, - а за баба й. Против Дахра нямам нищо. Но заради Хронхра не искам изобщо да влизам във връзка с нея.

- Тя направи програма, която свързва двете мрежи – казах аз. - На моя компютър имам инсталиран вариант за връзка на нашите компютри с вашата мрежа.

- Така ли? - изненада се Донехра. - Значи е успяла?

- Да – потвърдих аз.

- Тогава ще видя – каза Донехра. - Може да се опитам да се свържа с нея.

- Стига да я намерят и да е жива и здрава – поклатих глава аз.

- Защо? Какво се е случило? - погледна ме недоумяващо Донехра.

- Според Нора, някой е отвлякъл госпожа Хронхра и Дахра – обясних аз.

- Отвлякъл? - не можа да осъзнае в първия момент Донехра. - Искаш да кажеш, че някой насила ги е отвел някъде?

- Нещо такова – кимнах аз. - Може и да е инсценирано, но Нора беше направо уплашен. Целият екип се принуди да си свали чиповете.

- Свалили са си чиповете?! - извика Донехра. - Тогава положението е повече от сериозно!

- Какво може да ги принуди да си свалят чиповете?

- попитах аз.

- Извънредна ситуация – все още развълнувано каза

Донехра. - Щом такъв високопоставен чиновник си свали чипа, значи е застрашена цялата система.

- Цялата система? - не разбрах аз.

- Управлението – поясни Донехра. - Съветът, комисииите. А някой успее ли да ги обсеби, на обикновените хора им се пише много лошо.

- Обсеби? - не схванах аз.

- Има същества, които обсебват хора на ръководни постове и така завладяват държави – уточни Донехра.

- Значи, без война? - попитах аз.

- Без сражения – отвърна Донехра, - но не без война. Завладяването на една територия като нашата без съгласието на населението, е война. Защото управлението, колкото и некадърно да е, все още се съобразява с традиции и закони, докато онези същества няма изобщо да се съобразяват с тях и ще правят всичко в свой интерес. Ще привлекат част от служителите с обещания и подкупи, другите, които се колебаят, ще изхвърлят от работа, а най-непреклонните ще затворят, а може и да ги избият. После ще започнат постепенно да изменят законите така, че да могат да правят всичко според своите интереси. Ако през това време избухне недоволство сред населението, те няма да се поколебят да го потушат със сила.

- И тези същества влечугите ли са? - поинтересувах се аз.

- Не е задължително – обясни Донехра. - Част от техните велможи имат изключителни способности да контролират съдбите на цели планети. Но такива способности имат и други същества.

- Това хипотези ли са? - попитах аз.

- Не – поклати глава Донехра. - Докато бях в космическата авиация няколко пъти попаднах под

влиятието на такива същества. За късмет, те бяха позитивни. Именно те ми показаха как другите същества с техните способности, но с негативна насоченост, завладяват цели планети. Просто обладават първо ръководството на тези планети и след това действат, както ти разказах.

- Тогава не знам – разперих ръце аз. - Тези същества може да са завладели вече нашата Земя.

- Действията на Нора ме навеждат на тази мисъл – поклати глава Донехра. - Но тези същества не могат да бъдат измамани. Ако си набележат цел, никой не е в състояние да им се противопостави, освен ако не притежава подобни на техните способности.

- Има ли такива хора? - погледнах Донехра в очите.

- Да, разбира се – кимна той. - В Хронда има поне няколко души. Аз познавам един.

- И те могат ли да усетят тези същества, преди да обсебят управлението? - попитах аз.

- Да – потвърди Донехра. - Ще трябва да се свържа с моя човек и да разбера какво става.

Докато разговарях с Донехра, неусетно бяхме обиколили острова и отново се озовахме до кея, където беше корабчето му. Той си взе довиждане с всички, отново завъртя децата и се качи на борда.

След това ние се отправихме към дома на Елма, която ни обеща вкусен обяд от естествени продукти.

